

LOUIS DE CARDONNEL :

FIGLINE

Kedves, Marsilius, Figline, a te földed
és boldog városod, hol minden olyan könnyed,
Árnód partjait el ne hagynám soha bár,
bár válthatnék veled jegyet örökre már!
Nem új e szerelem, de régi: ide jöttem
létem csatáitól halálra üldözötten.
Szívedre lelni volt a szívem végzete.
Ne hagyj elmenni már tőled, ó Figline!
A komoly évadon, amikor érzi már, hogy
java művére kész, jött hozzád e zarándok.
Nyugalom kell neki s állandósága, hű
barátok és szelíd, izzó nyári derű,
s álmatag ős, amely a szöllőkön borong, hol
tisza vonalait villantja fel a dombsor,
s hol mindig szívesen látják: néhány család, —
s mikor itt az idő lépni a sírba át,
hol álma jó lehet, ha teste porra válik:
szép Campo Santo, mely az estékben világít.

Igy élek: napjaim úgy fognak folyni itt,
mint az Arno nyugodt habjai, a sirig.
Apa és gyermeke meghitten rámköszön, míg
örömmel nézem el bőven termő mezőik.
Mikor falaid közt járok, a gyerekek
följajdulnak vigan, ha rájuk nevetek
és szemükből felém lelkem visszasugároz.
Szelídebb lesz a férj ideges asszonyához,
az anyák kisdedük megáldatják velem,
a madármód dalos munkást majd szeretem,
és könnyebb én leszek, amit a bűnös ember
válláról sikerül levennem, a teherrel.
Mondom majd: ez a zord iga mire való?
Az élet szép. Az ég mindünk számára jó.
Figline, Figline, amíg tebenned élek,
el nem hal ajkamon halálomig az ének,
dalolom majd a szent, az antik szavakat,
miktől tiszta lesz az élő s a holt szabad.
S erényed titkain majd napról napra így nő
bennem egyszerre a poéta és a hívő.